

Kapitola 4

„*Divné místo,*“ řekla modrá. První zdolá vršek kopce, hledí všude kolem. Stačí deset minut, čtyři lamky stojí spolu, hledí shora. Ticho, nikde nikdo.

„*Heleď, tohle možná...*“ začne říkat jedna lamka.

„*Pozor... copak tohle značí?*“ náhle řekne druhá. Ukáže nohou. Tráva skýtá stopy!

Modrá lamka zvedá různý odpad. Obaly, ořech (spíše pouze jádro, ořech totiž někdo snědl), kryty, uhlík... Marná sláva, tohle patří lidem. Fakta mluví jasně. Jenže jakto? Který blbec někam dojde, udělá tábor, potom zmizí, jenže odpad nechá všude kolem? Parta začne dumat, jenže smůla. Nezná tolik tyhle tvory, kteří mluví, jezdí autem, staví města, avšak občas zničí louku, lesík. Lidem někdy hrabe.

„*Atomy!*“ křičí modrá lamka.

„*Cožéé?*“ zvedá obočí oranž. „*Vidíš někde atomy?*“

„*Dívej - obaly, jádro, kryty, uhlík. Copak tahle slova spojí? Atomy!*“ Tvář modré lamky skýtá lehký úsměv.

„*Velká psina,*“ sdělí hravé modré lamce zbylé lamky.

Kapitola 5

Dolů se lamy dostaly s jistými obtížemi. Za prvé, nesly s sebou různé plastové láhve, papírky, dokonce i cigaretové špačky. Měly toho nepořádku plná kopyta, ale naivně si myslely, že to někdo na kopci zapomněl, a že jakmile ho najdou, bude mít radost, že to pro něj našly.

Druhým problémem bylo, že v cestě stála spousta překážek. Hlavně tedy padlé kmeny stromů. Nejdříve si lamy myslely, že řádil nějaký obzvlášť zlotřilý kůrovec, ale potom jim došlo, kdo má doopravdy stromy na svědomí. Na velké mýtině stála řada těžebních strojů. Nákladní vozy byly zčásti nebo plně naložené kmeny. Někomu stálo za to velký kus lesa zničit.

Lamy se nejdříve neodvažovaly přiblížit. Bály se, že se stroje zase rozjedou. Když se ale zelená blíže podívala, zjistila, že jsou poničené. Stály tam jeden vedle druhého jako těžké balvany, co s nimi nelze pohnout.

„*A co je tohle?*“ vyhrkla fialová lama. Ostatní lamy se seběhly a zjistily, že fialová objevila něco hodně zajímavého.

Byl zde skleník s hrachem. Lusky byly ale abnormálně velké, kuličky hrachu byly jako pěst. Také skleník byl dost ošklivě poničen. Jako by na něj vlétlo celé stádo rozrušených medvědů.

Lamy měly už trochu hlad, tak se pustily do toho hrachu. Nejvíce toho zvládla samozřejmě oranžová lama, která všem důležitě říkala, že hrách má hodně vitamínu A, takže je dobrý na oči. Ostatní lamy sotva ochutnaly. Geneticky upravený hrách jim připadal jaksí bez chuti.